

GAANDEWEG

Palliatieve Zorg AZ Sint-Lucas Gent

Vacare, leegte en stilte...

Inhoud

Vacare	2
Een stem die niet altijd gehoord wordt	5
Mensen in de stilte	9
Poetsen met een hart	10
Ook na de avond	13
Wit	14
Dali jarig	16
Weetjes	17
Lijst sponsoring	20

Deze zomer onverwachts een extra vrije dag in mijn agenda gekregen. Zo'n dag die dus nog niet op voorhand volgestouwd zat met allerlei to do's. Het zalige is dan ruimte te laten aan wat komt, ideeën uit te voeren vooraleer ze in het hoofd nog maar vorm hebben gekregen.

Nog te vroeg in de stad voor de boodschappen, stap ik nog even de kerk achter de hoek binnen.

Kaarsen branden. Heiligenbeelden staan roerloos stil. Licht valt door een glasraam schuin naar binnen. Elke porie van dit gebouw ademt in alles een diepe en intense stilte.

Hoe de stilte mij – ondanks de straatgeluiden – al vlug helemaal omvat. De ervaring ook dat de stilte in deze kerk niet samenvalt met de stilte binnen in mij. Omwille van de gedachten die nog van hot naar her springen, omwille van de zinnen en woorden die nog lange tijd in mijn hoofd door elkaar blijven buitelen.

Het is in deze stille kerk dat ik nog maar eens beseft hoe vol van drukte ik - en wellicht ook ieder van ons - in mijn hoofd kan zijn. Hoe vol van gedachten en woorden. Hoe vol van innerlijke dialogen, van plannen maken, van to do lijstjes opstellen... Houdt het ooit eens op?

colofon

Werkten mee aan dit nummer:
*Joke Almekinders, Toon Claeys, Nancy Criel,
Catherine Harotte, Luk Vermeulen*

Wanneer dit nummer in de bus valt, is de vakantie voor de meesten van ons al voorbij. Vakantie, van het Latijnse werkwoord "vacare", het leeg worden, het creëren van ruimte voor alles wat afwijkt van de gewone dagelijkse patronen... Vakantie, als tijd van stilte en rust, die nodig is om daarna weer met hernieuwde energie aan de slag te kunnen.

Immers, slechts wanneer we leeg zijn, kunnen we ons weer laten vullen, kunnen we weer meer en anders openstaan voor wat en wie op onze weg komt.

Hebben we daarom niet allemaal regelmatig "een stille kerk nodig" – en niet alleen in vakantieperiodes -, waarin de stilte het rumoer in ons doet weg-ebben? Een stille ruimte als plaats van zelfzorg?

Stilte, niet als het wegvallen van buitengeluiden maar als het wegebben van het innerlijk geroezemoes. En hoe door het stilvallen van dit innerlijk rumoer, de antennes weer juist naar buiten, naar de ander gericht kunnen worden.

Ik wens het iedereen toe, de stilte van "een innerlijke kerk achter de hoek"...

Nancy Criel

Een stem die niet altijd gehoord wordt

Euthanasie als nieuwswaarde. De media laten geen gelegenheid voorbijgaan om er een artikel over te brengen. Zo lezen we over Hugo Claus, of een sportman van 95 die vindt dat hij lang genoeg geleefd heeft maar eerst nog een feestje geeft voor de verlossende spuit,...en zoveel andere verhalen.

De redactieleden van Gaandeweg hadden al meermaals aan elkaar te kennen gegeven dat het eenzijdig in het nieuws brengen van euthanasie op de manier zoals het nu vaak gebeurt, meestal maar één kant belicht. Zij stelden zich de vraag: hoe leest de modale burger deze artikels? Hoe worden de woorden gehoord? Hoe worden ze begrepen?

Op een middag staken ze de koppen bijeen. Het werd een boeiende uitwisseling van voorzichtige gedachten en vragen. Een neerslag van hun samen denken en samen spreken mag de lezer van Gaandeweg misschien helpen om de gemediatiseerde vanzelfsprekendheid te doorprikken en te onthouden dat er meer is dan alleen de feiten zoals ze nu vaak worden doorgegeven.

Soms kan, voor sommige zieken in bepaalde omstandigheden, euthanasie de enige weg zijn die “kwaliteit van leven” schept. Daarvoor brengen de redactieleden begrip op, terecht, maar ze willen ook een stem geven aan wat nu te weinig zijn plaats krijgt in de media: de moed om het stervensproces door te gaan, de waarde die de mens kan behouden binnen de aftakeling, de zorg waaraan men zich helemaal wil overgeven...Die gesprokkelde gedachten breien een stuk aan wat in andere berichtgeving vaak ontbreekt.

Ze zijn er zich van bewust dat ze daarmee een stem laten horen die maatschappelijk misschien niet altijd gehoord wordt, maar hoeden er zich tegelijkertijd voor om belerend of alwetend over te komen. Het gaat voor hen niet om de hoofdtitels, maar om de ervaring van een gebrek aan onder-titels. Het is een denken en spreken van een zich zorg maken over...

Wie geeft mij moed?

Vandaag moet de mens perfect zijn, en als men dat ideaalbeeld niet (meer) benadert, dan mag het stoppen. Dit maatschappij-ideaal van 'perfecte mensen' wordt met euthanasieverhalen aangescherpt en zo creëert men denkbeelden over het einde van het leven, het einde van een comfortsituatie, omdat het niet meer moet..

Dit zijn echter geen verhalen over 'sterven'... Het zijn verhalen over 'uitstappen'.

In de media laat men vaak tot uiting komen dat het pas waardig is als men het leven bewust beëindigt en dat het leven in handen nemen getuigt van moed. De verhalen zijn niet echt hoopvol. Dat dit de rolmodellen van de toekomst zouden worden, baart zorgen.

Wij missen de verhalen van mensen die ook de moed opbrengen om tot het einde te gaan. Krijgen zij genoeg waardering? Zien wij een afgetakeld lichaam liggen of een unieke persoon? Daàr gaat het om.

Mensen die elkaar tot op het einde liefdevol verzorgen komen nauwelijks in beeld. We horen of lezen

weinig over het liefdevol afscheid nemen. Ook niets over de conflicten die soms ontstaan omwille van de vraag naar euthanasie of het uitvoeren ervan.

Wat ben ik nog waard?

Waarom zijn we iemand als mens? Waarom voelen we dat we iets betekenen? Toch vooral omdat de andere ons dat geeft. Je moet het ook wel een stuk uit jezelf halen, maar het belangrijkste is dat de ander je ziet, omdat je waarde hebt voor de ander.

Even stil durven staan bij de vragen: Draag ik nog bij tot jouw waarde? Zie ik dat nog als mijn opdracht als mens: ik ga bijdragen tot jouw waarde, tot jouw betekenis, zodanig dat je je mens voelt, mag voelen? Dat is toch wel een zeer belangrijke factor.

Er zijn veel eenzame mensen die niemand of nauwelijks iemand hebben die hen waarde geeft. Het is onmogelijk om dat alleen uit jezelf te halen. Het is onze taak, ook op de palliatieve eenheid, iemand weer zijn waardigheid te geven: *jij betekent iets voor mij, ik ga voor jou zorgen. Ik ga ook naar jou luisteren, ik ga met mijn warmte bij jou zijn.* (Het gaat dus niet alleen over het afdekken van een lichaam

tijdens de verzorging of het mooi gepresenteerd bord eten.) *Ik als mens ga bij jou zijn opdat jij je groot mag voelen en je waarde moogt behouden of terugkrijgen. Ik ben bij jou opdat je je nog mens zou voelen, ook al ben je ziek of oud of jong, té jong soms.* Dàt is de uitdaging van onze maatschappij.

We denken ook aan de eenzaamheid van sommige bejaarde mensen wanneer ze niet ‘aangesproken’ worden. Is het verwonderlijk dat dān die euthanasievraag komt? Die eenzame oude mensen voelen zich van binnen al dood. Sommigen hebben vaak geen leven meer.

Mensen hebben zorgzaamheid nodig. Maar hoe breng je het idee van nodige zorgzaamheid naar de publieke opinie in een tijd waar het woord zorgzaamheid te weinig valt?

Wie zal voor mij zorgen?

Meestal blijft men steken bij de uitspraak ‘*dit is geen leven meer*’, en zegt men niets over ‘*de waardigheid van het leven*’.

Wat waardevol leven is mag iedereen zelf invullen. De andere kant van de medaille tonen in deze, is durven ingaan op de vragen: Wat is kwaliteit van

leven? Hoe dragen we daartoe bij? Hoe kunnen we iemand waarde aan zijn leven geven? Dàt blijft de grote uitdaging.

Aangeven aan de mensen, ook al zijn ze verzwakt: je bent de moeite waard dat ik tijd en zorg aan jou besteed.

Want er zijn ook de angstvragen. Wie gaat er ooit voor mij zorgen als ik ziek word? Mijn kinderen die volop in de werksituatie zitten? De verpleegkundigen in de rust- en verzorgingstehuizen die onder grote druk werken? Hoeveel aandacht voor zorg zal ik krijgen? Wie gaat er mij verzorgen of wie gaat er liefdevol bij mij zijn? Is het een angst om niet de zorg te krijgen die men graag zou hebben?

Rest dan nog de vraag hoe onze maatschappij gaat investeren in goede zorg? En dāt naast euthanasie leggen is de kunst.

Wie mag ik nog zijn?

Wie vraagt er omwille van puur fysiek lijden naar euthanasie of vindt geen zin meer omdat men zich overbodig voelt, omdat het genoeg is geweest?

Komt de vraag niet meer en meer vanuit het psy-

chisch lijden? Waarom kan men niet meer? Omdat de waardigheid zoek is?

Het iemand in zijn waarde laten, ook al is er de fysieke aftakeling...daar moet aan gewerkt worden. Waar is het wel-zijn voor een persoon? En wie gaat daar naar op zoek?

Hoe kan ik, als zorgverlener, als medemens, die persoon in zijn waarde laten? Iemand afdekken als je die verzorgt, op de deur kloppen als je binnenkomt, iemand aanspreken met mijnheer of mevrouw, dat zijn de kleine dingen waarmee we die mensen op het laatste ook in hun waardigheid laten.

Dat kan je gewoon in je dagelijks handelen doen. Hoe ga je met iemand om: was je iemand of wrijf je maar wat? Ben je zorgzaam met een lichaam bezig of bepaalt de techniek je handelen? Breng je iemand eten of serveer je een maaltijd? Dat is het, daar zit het verschil. Dat is waardigheid.

Wil jij voor mij zorgen?

Welke zorg krijgt iemand zodat hij zich in zijn waarde hersteld voelt? Kunnen afscheid nemen in waardigheid. Hoe wordt iemand bejegend?

Het belangrijkste is: wie kan het aan? Wie kan zich overgeven aan de zorg? De persoonlijke stap van *'ik moet mij overgeven aan de zorg van anderen, want ik kan het niet meer'*, dat is een immense stap.

Uiteindelijk heeft de zorgverlening overal een enorme verantwoordelijkheid om goede zorg te geven. Mensen laten voelen dat ook professionelen zorg dragen. Zorgen dat de mens weer groot wordt, zijn waarde (terug-)geven.

Het gaat over de betrokkenheid van iemand op een ander. Als je die niet hebt, geef je geen goede zorg. Het eigenaardige is, als je dat kunt doen voor iemand anders, wordt je zelf groot. Dan voel je de zin van wat je gedaan hebt. Je kan verder met die ervaring. Je wordt er zelf groter door.

Uiteindelijk is het zeer eenvoudig: Hoe ben ik mens voor jou? Dat is de basis om zorg te geven. *Ik ben betrokken op jou, ik wil voor jou zorgen vanuit een even-waardigheid.* Vanuit een zeer diepe warmte, en dat is fundamenteel. Dat overstijgt het louter 'je job' doen. Dan 'zorg' je...

Mensen in de stilte

Wanneer de laatste woorden hulpeloos stilvallen
en het arsenaal van mogelijkheden volkomen uitgeput werd,
wanneer niets meer baat en je denkt bij jezelf:
‘Dit is hopeloos, deze mens is niet te helpen’,
dan pas ervaar je de onmacht aan den lijve.

Je ziet en ontdekt dat de ander je talenten, mogelijkheden en alle denkbare
middelen niet meer nodig heeft, omdat zijn nood veel dieper ligt.
Dan sta je niet langer boven de ander.
Het enige wat je dan nog geven kunt, is je eigen kleinheid,
je eigen wil om bij hem of bij haar te blijven, jezelf.

Het is de aanwezigheid van de ene mens bij de andere,
ook al is er niets meer te doen.
Ik ben er voor jou – jij bent er voor mij – wij zijn er voor elkaar.

Het doet denken aan de hand drukken van een stervende, wanneer alle
‘hulpdoenerij’ is weggevallen. Hier wordt het diepste samenzijn tastbaar
aanwezig in twee handen die elkaar niet meer loslaten tot alles voorbij is.

Uit Mensen in de stilte (Karel Staes)

Poetsen met een hart

In gesprek met Marijke (De Mey) en Gina (Dujardin), de twee poetsdames van de afdeling palliatieve zorg...We nemen samen koffiepauze in de living waar ze wat onwennig kijken naar het recordertje dat ik op tafel leg.

Marijke, 17 jaar geleden werkzoekend, kwam door een toevallig advies van een vriendin op de afdeling. Ze herinnert zich dat ze op 1 april mocht beginnen, en twijfelde nog of het geen aprilgrap was. De palliatieve zorg was haar onbekend. Ze noemt het achteraf gezien allemaal een 'gelukkig' toeval. Een hele staat van dienst, vele jaren samen met poetsvrouw Monique, nu met collega Gina. Naast haar job ('Mijn tweede thuis') is Marijke ook bezig begaan met de kleinkinderen, naaiwerk, breiwerk, haken...'Geen zittend gat' zegt ze van zichzelf. Een flapuit met Gentsche roots. 'Allez gij...'

Gina, reeds meer dan 22 jaar in dienst, waarvan 18 jaar op de afdeling Pathologie, twee jaar 'vlinderdienst'(inzetbaar op alle afdelingen). Die 'vlinder-

dienst' had haar ook leren kennis maken met de palliatieve zorg - én het gemis aan een vaste stek - bracht haar uiteindelijk twee jaar geleden op de PZ afdeling. 'Ik kom elke dag graag naar mijn werk'. Gina droomt ervan eens naar Amerika op reis te gaan. Ze leest graag, is een TV kijker, en kan heel erg genieten van een lekker uit-etentje.

Over de benaming poetsdame, poetsvrouw, floormanagement, interieurhostes, lid van de groene garde...maken ze zich niet druk. 'We zijn wie we zijn' zeggen ze in duo.

Hun technisch uitgeruste blauwe poetskar verlaat waar ze zich op de afdeling bevinden, wat het zoeken naar... vaak eenvoudig maakt.

Het duo vult elkaar in het gesprek verder aan, bemen knikkend wat de ander zegt, en geven mee 'we zijn van 't zelfde gedacht'.

We zijn hier graag op de afdeling omwille van de sfeer en het contact met de mensen.

Sfeer

De sfeer is gemoedelijk, men heeft hier tijd om de dingen te doen, desnoods maakt men tijd...geen rush van het een naar het ander. Wij moeten de gejaagdheid omzetten naar rust. De rustige sfeer respecteren. En toch alsmaar verder doen.

We hebben twaalf kamers, een living, een badkamer, een papegaai, een hond, een terras, een intens gebruikte keuken...De grote en de kleine dingen, alles is hier gewoon en alles is hier speciaal.

Contact

Daarbij komt ook, en niet onbelangrijk, het contact met de mensen. We hebben binnen onze taak de

gelegenheid om aandacht te hebben voor een gewoon 'familiaal babbeltje', een 'goede morgen', een belangloze 'hoe is 't?'...We voelen ons in zekere zin ook altijd welkom op de kamers.

Die lage drempel helpt patiënten soms om iets te vertellen. En als ze hun uurwerk of kam kwijt zijn helpen wij zoeken. Zo voelen we ons echt een deel van het personeel. Als wij iets opmerken geven we dat ook door aan de verpleegkundigen.

Wij moeten ook weten wat onze plaats is. 'Er zijn waar nodig', zonder in de weg te lopen. Dat proberen we. Wij zijn niet speciaal, het ligt ons gewoon. Je hebt dat, of je hebt dat niet. Wij hebben het gevoel meer dan de 'poetsvrouw' te mogen zijn.

Soms wordt ons gevraagd of het niet te eng is, zo werken op een afdeling bij al die stervenden. Men weet het dus niet...wij lopen hier alle dagen tussen het 'leven'. Het is zo moeilijk om dat uit te leggen...

Luk Vermeulen

Ook na de avond

*Hoe houden wij de warmte bij
ook na de zomeravond
als nacht zijn duizend lichten
naar de dageraad laat gaan*

*hoe houden wij de kleuren bij
ook na septemberavond
als bomen kaler staan
en stiller nog de woorden dichten*

*de herfst nabij, het haardvuur aan
de luiken nu gedicht
de gloed in ons gezicht
zo houden wij elkander bij*

Luk Vermeulen

Wit

Filmbespreking

Ik herinner mij nog de beklievende fragmenten uit de film **“Wit”** die door Goede Van Edom gebruikt werden tijdens haar uiteenzetting over ‘Angst’ op de vrijwilligersdag in mei jl. De eenvoud en de eerlijkheid van de woorden en beelden vielen mij toen al op.

Daarom ging ik op zoek naar de film om hem in zijn geheel te kunnen bekijken. Een zoektocht die niet vanzelfsprekend was want blijkbaar is deze prent van 2001 – gebaseerd op het gelijknamige, met een Pulitzerprijs bekroonde, toneelstuk uit 1999 – niet meer te krijgen. Via de plaatselijke bibliotheek kon ik evenwel tijdelijk een exemplaar bemachtigen.

“Wit” – wat vertaald zoveel betekent als “geestigheid, esprit” - brengt het verhaal van Vivian Bearing. Als Professor Engels beschikt zij over een soort bijtende geestigheid die haar studenten weliswaar veel bijbrengt, maar hen tegelijk ook van haar vervreemdt. Zij heeft haar lesgeven en

haar leven perfect onder controle en laat niemand in haar kaarten kijken. Tot het leven zelf op een dag de kaarten brutaal op tafel gooit. Vivian blijkt een ongeneeslijke ziekte te hebben en moet een lange, slopende en experimentele behandeling met chemotherapie ondergaan. Acht maanden lang

moet ze de touwtjes uit handen geven. Ze is niet langer lerares, maar een leerobject geworden voor anderen. Vivian Bearing ontdekt dat je het slappe koord tussen leven en dood slechts met “wit” kunt bewandelen.

Gedurende dit proces zien wij hoe zij groeit van

“bijtende geestigheid” naar “warme mildheid”. Omdat zij leert dat dit dansen op het slappe koord “de tijd is voor eenvoud, voor vriendelijkheid”.

Het is dit “wit” dat, ondanks de zwaarte van het thema, de film mooi en zacht maakt.

Doorheen alle stille woorden en beelden stroomt dan nog eens de intens tedere muziek van Arvo Pärt: “*Spiegel im Spiegel*”.

Nancy Criel

Dali jarig

Als vrijwilligster op de palliatieve afdeling leerde Monique (De Moor) Dali kennen. Haar interesse in zijn 'doen en laten' was enorm groot. Toen de mogelijkheid zich aanbood om voor Dali te zorgen, was zij onmiddellijk kandidaat.

Een illustratie van Dali's doen en laten op de afdeling.

Vele weken lang ging mevrouw X. samen met Dali en een personeelslid dagelijks naar het winkeltje op het gelijkvloers de krant halen. Naar het einde toe kon mevrouw X. zelf niet meer meegaan, maar Dali bracht wel de krant op de kamer.

Dali was ook eens nogal trouwe aanwezige op de kamer bij mijnheer Y., tot we ontdekten dat hij daar wel regelmatig een en ander snoepje toegestopt kreeg. De dag dat die mijnheer stervende was is Dali niet van zijn kamer weggeweest. Toen hij overleden was heeft Dali de hele dag niets gegeten.

Dali kwam ook graag op de kamer van mevrouw

Z. Telkens als ik hem meenam naar huis of hem terugbracht naar de afdeling gingen we samen goede dag zeggen bij die mevrouw. Ze overleed op een dag dat ik dienst had. Toen ze mooi opgebaard lag ging ik haar nog eens groeten met Dali. Hij legde zijn kop op het bed naast haar hand, en bleef er zo seconden stil liggen, en daarna keek hij naar mij met een heel trieste blik. Ik heb hem een aai gegeven en zei 'Kom jongen, we gaan naar huis'. Thuisgekomen is hij met een diepe zucht op de mat in slaap gevallen voor enkele uren. Daarna hebben we samen een lange wandeling gemaakt.

Als er iemand stervende is, is Dali meestal wel in de buurt. Zijn 'opvallend' stille aanwezigheid is dan vaak een steun en toeverlaat voor patiënten en familie.

In het weekend gaan Monique en Dali meestal wandelen. Dali houdt van lange wandelingen aan zee, waar hij vrij kan rondlopen. Uitwaaien van de emoties en energie tanken voor een nieuwe afdelingsweek...

Weetjes

Benefietconcert

De vzw organiseert een uniek benefietconcert op **zondag 19 oktober** om 16u in de Gentse St-Stefanuskerk. Het Madrigaalkoor zingt 'Ein deutsches Requiem' van Brahms.

Het koor verwierf reeds een unieke plaats in het culturele leven van Vlaanderen. De vzw is dan ook trots om dit werk met het publiek te delen. Aansluitend aan het concert kunnen de genodigden genieten van een drankje.

Kaarten kunnen besteld worden via rekening BE98 8900 1440 1093 op naam van de vzw Palliatieve Zorg St Vincentius, met vermelding 'Benefietconcert'.

Inkomkaarten kosten 20 eur. Voor meer informatie kan je terecht bij Joke: joke.almekinders@skynet.be of 09/224 52 03.

Verrassing

Een lid van de zanggroep De Valse Teefjes, dochter van een patiënte, zorgde met een groot hart voor een benefiet mini-optreden. De groep bracht een proefje Gentse Feesten op onze PZ-afdeling.

“Bravo voor het verpleeg- en zorgteam van vrijwilligers van PZ St.-Lucas. Voor mijn mama, De Valse Teefjes en voor onze familie en de andere patiënten was dit een onvergetelijk en jawel...een heel mooi moment. Dank je wel.”

Lena Van Bouwel,

Jarenlang verantwoordelijke voor de vrijwilligerswerking van onze afdeling, mag nu vooruitblikken naar een nieuwe episode in haar leven: het pensioen.

Ze mag ook dankbaar terugblikken op heel veel vrijwilligers die zij onthaald heeft en in een doenbaar werkschema puzzelde.

Met de toekomstwens om de vitaliteit van de voortschuivende tijd met veel innerlijke vreugde te mogen beleven.

Gedachtenisviering

Op **donderdag 13 november** organiseert de afdeling een Gedachtenisviering voor de familieleden van de overleden patiënten in 2013/2014.

Barbecue

Donderdag 24 juli mochten we voor de tweede keer kok Karel op onze afdeling verwelkomen. Deze keer voor een zomerse barbecue. Het weer zat mee – de donkere wolken kleurden vooral de andere kant van de stad - het gezelschap was goed, zodat we met velen op het terras konden genieten van heel wat heerlijke bbq-hapjes.

Een hartelijk dank je wel aan Karel en aan ieder van de afdeling die er toe heeft bijgedragen dat deze avond een moment van zomers genieten mocht zijn!

Geschenkenbeurs

De 22^e editie van de geschenkenbeurs gaat dit jaar door van **vrijdag 28 tem zondag 30 november** van 10u t.e.m. 18u, in het AZ Sint-Lucas (straat 31), Groenebriel 1 te 9000 Gent. Er is een ruime keuze aan diverse producten en leuke geschenken voor de eindejaarsperiode.

Ook aan de allerkleinsten wordt gedacht, daar de Sint en de Piet de beurs elke namiddag een bezoek zullen brengen.

We heten jullie nu alvast hartelijk welkom!

Lijst van sponsors van giften tussen 1 april en 30 juni 2014

Om de patiënten en de familie te laten genieten van een zomerse dag, organiseerden we op de afdeling een barbecue.

U merkt dat we de middelen die u ons schenkt heel nuttig besteden. Giften blijven van harte welkom!

Zonder fiscale aftrekbaarheid:

BE12 4400 3398 1192 (BIC: KREDBEBB)

BE98 8900 1440 1093 (BIC: VDSPBE91)

Giften die rechtstreeks worden gestort op bovenstaande rekeningen (Palliatieve Zorg Sint-Vincentius vzw) komen niet in aanmerking voor fiscale vrijstelling!

Wie een bedrag van € 10 of meer stort per jaar op één van bovenstaande rekeningen, krijgt automatisch dit tijdschrift thuis toegestuurd.

Met fiscale aftrekbaarheid:

Onze instelling werd door Caritas Hulpbetoon vzw aanvaard als project en komt als niet-erkende vereniging in aanmerking voor betoelaging.

Voor giften vanaf € 40, die rechtstreeks op het rekeningnummer:

BE80 7765 9023 3377 (BIC: GKCCBEBB)

Caritas Hulpbetoon vzw

Liefdadigheidsstraat 39, 1210 BRUSSEL

worden gestort, zal u een fiscaal attest door Caritas Hulpbetoon worden uitgereikt.

U dient hiervoor wel bij de mededeling van de overschrijving VOORKEURPROJECT vzw Palliatieve Zorg Sint-Vincentius te noteren.

Van harte dank aan de sympathisanten, de verenigingen, firma's, die hieronder vermeld staan. Veel dank ook aan de anonieme schenkers en aan hen die voor en achter de schermen tijd en energie geven aan de realisatie van de fondsenwerving. Dank ook aan diegenen die met ons deelden naar aanleiding van hun huwelijk, hun jubileumviering, hun pensionering, het overlijden van een familielid,... En natuurlijk ook dank aan hen die ons steunen via Caritas Hulpbetoon of rechtstreeks op één van de nummers van de afdeling.

Uw steun geeft ons extra motivatie om de zorg in de moeilijke afscheidperiode te blijven dragen. Hebt u gestort en vindt u uw naam niet terug, kijk dan even wanneer uw overschrijving werd gedaan. Misschien is het al wat langer geleden of nog maar onlangs en valt uw storting buiten dit kwartaal.

Indien niet, gelieve ons dan te verwittigen zodat we het kunnen nakijken. Stortingen voor de vernieuwing van abonnementen van minder dan 20 euro werden niet opgenomen in de lijst.

Ackerman Jozef, Oostakker
Anoniem, Brugge
Anoniem, Gent
AZ Alma, Eeklo
AZ Jan Palfijn, Gent
AZ St. Lucas + Volkskliniek, Gent
Baelen-Van den Broeck, Lochristi
Bal Patrick, Geluwe
Balliauw Godelieve, Destelbergen
Boeykens Maria, Sint-Amandsberg
Boonen Isabel, Brussel
Bostoen P., Gen
Bouvry-Heylebroeck, Oostkamp
Braekeleirs Suzanna,
Sint-Amandsberg
BVBA De Witte, Sint-Martens-Latem
Callebout Annick, Destelbergen
Cannoot-Vandegehuchte, Drongen
Caramin-Delmulle, Destelbergen
Caris-Reynders, Deurne
Caritas Hulpbetoon, Brussel
Cassan Marleen, Lochristi
Claeys Walter, Gent
Colle Theresia, Gent
Congregatie Zrs. H. Jozef, Gent
COR 2000, Aalst
Creyf Gilbert, Gent

Lambert-Lamal, Overijse
Lambrecht Celina, Evergem
Lebeer Griet, Boechout
Leys Marion, Lochristi
Leysen Jan, Vorst
Loobuyck Henk, Heusden
Marschal-Vaneerdewegh, Mechelen
Matthys An, Gent
Meersschaut Frank, Gent
Mertens J., Zwijnaarde
Motte-Van den Neste J., Herzele
Mullie Jeannine, Meise
NV Alcomel, Tessenderlo
NV VDK Spaarbank, Gent
NV Volksvermogen, Gent
NV Wycor, Wetteren
Ockerman-Broekaert, Itter
Onderdonck Martine, Wondelgem
Pauwels Walter, Gent
Peeters J, Nieuwrode
Plasschaert Rosa, Drongen
Praet Rita, Gent
Raat Henricus, Sint-Martens-Latem
Reynaert W., Deurle
Reyn-Bosschem Alex,
Sint-Martens-Latem
Ruiz Fernando, Kapellen
Schockaert-Verdonck, Aalst
Slootmans-Denayer, Dworp
Smets-Roegiers, Mariakerke
Snoeijers-Feems, Edegem
Speeckaert L, Mariakerke

Danneels-Schotte, Kortrijk
De Baere Karel, Destelbergen
De Boever Liliane, Gent
De Boever Louis, Oudenaarde
De Buck Christiane,
Sint-Martens-Latem
De Busscher-Cattoir, Gent
De Corte Roger, Beervelde
De Craene E.- De Groote R.,
Oostakker
De Cuyper Alex, Destelbergen
De Cuyper Luc, Geneve
De Paepe A., Adegem
De Pauw Marie, Merchtem
De Preter-Caron, Gent
De Schryver L., Zwijnaarde
De Sloover Andrew, Lotenhulle
De Smet-Rogge, Gingelom
De Surgelouze Pierre, Oud-Heverlee
De Vleeschouwer Marcus, Wevelgem
De Vrieze-Claeys, Kaprijke
De Waele Firmin, Wetteren
De Wilde Gemma, Gavere
De Wilde Guido, Gent
De Wilde Imelda, Gent
De Wilde Luc, Brussel
De Wilde-Govaert, Semmerzake
De Wilde-Hemerijck K., Gent
De Wilde-Schaumont, Merelbeke
Debruyne Geert, Destelbergen
Decuyper H., Denderleeuw
Decuypere-Strickx Stefan, Gent

Demeester-Debruyne, Gent
Demuyneck K., Alken
Denecker-Constandt, Zingem
Deren-De Porre, Sint-Martens-Latem
Dewispelaere Marc, Destelbergen
Dhaese-Vanlerberghe, Jabbe
D'hulst Ann, Lierde
Dierckxens Patrick, Peutie
Donck Peter, Moorslede
Donck-Vanwalleghem, Roeselare
Donck-Gruwez, Gent
Dr Vermeulen Marc, Wichelen
Dr. Verheye, Hove
Dr. Vermeulen Marc, Wichelen
Du Bois Cindy, Keerbergen
Eloot-Foubert, De Pinte
Embo-De Mey, Sint-Martens-Latem
Eurochair Projects, Ardoois
FMO BVBA, Destelbergen
FV ACW Gent-Eeklo, Gent
Gheeraert-Forrier, Gent
Ghekiere Monique, Gottem
Gillopes G., Winksele
Glorieux Isabelle, Antwerpen
Gruwez Dominique, Oud-Heverlee
Hendrix Angelique, Rumst
Hendrix Wim, Berchem
Hintjens-Penneman, Deurne
Hooreweghe-Roos,
Sint-Martens-Latem
KDV Beregoed, Gent
Kozyreva Natalia , Waasmunster

Standaert B., Zwijnaarde
Stiers-Guldentops, Geetbets
Struye Gertrudis, Gent
Tancre-Van Leeuw, Schaerbeek
Tavernier Godelieve, Wondelgem
Terelf BVBA, Beveren-Waas
Teurfs Robert, Mechelen
Usewils Jacqueline, Merelbeke
Van Acker J., Gent
Van Beneden Marie-Louise,
Sint-Amansberg
Van Brabant H., Mechelen
Van Cauwenberghe E., Gent
Van Craeyvelt Herbert, Mariakerke
Van De Gaer-Le Maire, Brugelette
Van de Meerssche-Dierickx, Aalst
Van de Mierop F., Hove
Van den Bergh Yvan, Westerlo
Van der Meeren Julianus, Merelbeke
Van Doorslaer B., Grimbergen
Van Eynde W., Gent
Van Hemeldonck, Olen
Van Nijlen Alex, Scherpenheuvel
Van Opstal-Vergauwen,
Sint-Pieters-Leeuw
Van Overberghe-De Wilde, Deinze
Van Rie Suzanna, Gent
Vandegehuchte C., Drongen
Vanderschueren St., Hebe
Vandevelde Alix, Gent
Vanhouteghem J, Deurle
Vanschueren Ilse, Bierbeek

Velghe Dirk, Gent
Verhaegen Etienne,
Sint-Martens-Latem
Vermeir Esther, Merelbeke
Vermoesen Dirk, Kampenhout
Verniers Robert, Sint-Amansberg
Verniers-De Wilde, Gent
Versele-Laga, Deinze
Verstraeten Andre, Wondelgem
Verstraeten René, Aalst
Vuylsteke Nathalie, Destelbergen
vzw Domino, Gent
vzw Klooster vd Zr Clarissen, Gent
Wauters-Van Landschoot, Oosteeklo
Willems Godelieve, Evergem
WZC Veilige Haven, Aalter
Zilveren Passer Groep 22

Afdeling Palliatieve Zorg

AZ Sint-Lucas, straat 194, Tichelrei 1, 9000 Gent
tel. 09-224 51 94 – sppalliatieve@azstlucas.be

*Vragen in verband met dit tijdschrift en gift,
of over de werking van de vzw: Joke Almekinders
tel. 09-224 52 03 – joke.almekinders@azstlucas.be*

*Dit tijdschrift komt tot stand door de steun van
de vzw Palliatieve Zorg Sint-Vincentius*